

Mi lett volna, ha...

Norman és Olivia késésben volt, természetesen, hiszen elkapni egy vonatot mindig az utolsó percek kérdése. Már csak egy hely maradt üresen a kocsiban, az elején, ahol már semmi más nincs előtte, csak a hátrafelé néző legesleges ülés. Miközben Norman feltolta a bőröndöt a csomagtartóra, Liwy enyhe felháborodottságot érzett.

Ha velük szemben egy másik pár ült volna, öntudatosan bámultak volna egymás képébe órákon keresztül, míg a járat végül beér New Yorkba - vagy ami egy fokkal jobbnak tűnt: mesterséges falakat emeltek volna maguk közé újságokból. Mindegy, felesleges lett volna kockáztatni és másik páros ülést keresni a teli szerelvényen.

Úgy tűnt, Norman nem bánja a dolgot, és Liwy némileg csalódottan vette ezt tudomásul. Általában egyezett a hangulatuk és a véleményük. Norman szerint emiatt biztos, hogy a megfelelő nőt vette feleségül.

Úgy szokta mondani, hogy:

- Illünk egymáshoz, és ez a legfontosabb. Ez olyan, mint amikor kirakózol, és megtalálsz a keresett darabot. Nincs más lehetőség, ahogy természetesen én sem találhattam volna másik párt magamnak.

Erre a nő általában elnevette magát, és így válaszolt:

- Ha aznap nem buszozol, talán soha nem találkozunk. Alikor mi lett volna veled?

- Agglegény maradok, természetesen. Egyébként később is összefutottunk, amikor Georgette-tel voltál.

- Á, biztosan máshogy alakult volna!

- Szerintem nem.

- De igen. Merthogy Georgette soha nem mutatott volna be. Ő is hajtott rád, és okosabb annál, hogy lehetséges riválisokat termeljen.

- Ugyan!

Erre Liwy feltette a kedvenc kérdését:

- Mi lett volna, ha egy perccel később érsz az állomásra, és csak a következő járatot éred el? Szerinted mi történt volna?

- És mi lett volna, ha a halak szárnyakat növesztenek az evolúció során, hogy felépülhessenek a hegyek csúcsáig? Akkor most mit ennénk péntekenként?

Merthogy mégiscsak ugyanazon a buszon utaztak, és a halak mégsem növesztettek szárnyat, így végül egymásra találtak, és házasságuk ötödik évfordulóját egyhetes New York-i vakációval akarták megünnepelni.

Erről a nőnek eszébe jutott az aktuális probléma:

- Bárcsak találtunk volna egy másik helyet!

- Az jó lett volna - válaszolta Norman. - Még senki sem ült elénk, úgyhogy legalább Providence-ig csak mi ülünk itt.

Liwy nem vigasztalódott meg, mi több, igazolódni látta aggodalmát, amikor egy kis fickót pillantott meg az ülések között sétálni. Honnan jött ez az alak? A vonat félúton járhatott Boston és Providence között, és ha már volt helye, akkor miért nem maradt ott? Liwy elővette a sminkes dobozkáját a kiegészítéskészletéből, és nézegetni kezdte a saját tükörképét. Elmélete szerint, ha ignorálja az alacsony idegent, akkor az továbbmegy, ezért aztán elbabrált világosbarna frizurájával, mivel a nagy sietségben kissé összekócolódott a haja. De kék szeme feledtette a rakoncátlan tincseket, ahogy apró szája is, amelyről Norman azt mondta, hogy az ajkak formája miatt mindig csókra áll.

„Nem is nézek ki rosszul” - gondolta.

Azután felpillantott; a kis fickó ott ült, pont szemben vele. Elkapta a nő tekintetét és szélesen elvigyorodott, szája sarkában vonalak sorozata jelent meg. Sietősen levette a kalapját, és letette maga mellé az üres ülésre, rá a kis fekete dobozra, amelyet magával hozott. A fejfedő alól fehérre őszült hajkör ugrott elő; a fejtető fennsík méretű, kopasz foltját keretezte.

Nem tehetett róla, Liwy visszamosolygott, de azután a fekete dobozra pillantott, és a mosolya azonnal elhalványult. Megrángatta férje könyökét.

Norman felpillantott az újságjából. Eleve határozott benyomást keltő, meglepően sötétbarna szemöldöke épp csak nem szaladt össze a homlokán. Ennek ellenére szintén barna tekintete a szokásos kedvességgel és talán némi csodálattal állapodott meg a nő arcán.

- Mi a helyzet? - kérdezte. Nem nézett a szemben ülő, köpcös kis emberkére.

Diszkrét kéz- és fejmozdulatával Liwy minden tőle telhetőt megtett, hogy észrevétlenül megmutassa, mit látott. Azonban az alacsony férfi még mindig őt nézte, amitől ő ostobának érezte magát. Főként mert Norman csak bámult rá értetlenül.

Végül a nő inkább közelebb hajolt, és a fülébe súgta:

- Láttad, mi van a dobozra írva?

Miközben kimondta, ismét odapillantott, és megbizonyosodott róla, hogy nem tévedett. A matt felirat nem volt feltűnő, de a ferdén ráeső fényben meglehetősen elkülönült a háttér fényes feketéjétől: „Mi lett volna, ha...”

A kis fickó ismét elmosolyodott. Hevesen bólogatni kezdett, és többször is a felíratra, azután saját magára mutatott.

- Biztos ez a neve - jegyezte meg Norman mintegy mellékesen.

- Hogy lehetne ez bárkinek is a neve? - kérdezte Liwy türelmetlenül.

Férje félretette az újságját.

- Megmutatom - mondta, és kissé előrehajolva megszólította a szemben ülő férfit:

- Mr. Ha?

A kis fickó kérdően nézett rá.

- Tudja, mennyi lehet az idő, Mr. Ha?

A köpcös elővett egy órát a mellényzsebéből, és odamutatta.

- Köszönöm, Mr. Ha! - mondta Norman, és visszasúgott feleségének: - Látod?

Máris visszatért volna az olvasáshoz, de az alacsony alak a dobozért nyúlt, közben újra meg újra felemelt mutatóujjal vont magára a pár figyelmét. Egy tábla tejüveget vett elő az alkalmatosságból - nagyjából tizenöt-ször huszonnégy centi lehetett, talán egyhüvelykes vastagsággal. Az éleket ferdén lecsiszolták, a sarkait lekerekítették, de egyébiránt teljesen jellegtelen volt. Azután a férfi elővett egy kis drótállványt, amelyre tökéletesen ráillett a tejüveg tábla - az egész összeállítást a térdén nyugtatva, büszkén pillantott fel a párocskára.

- Te jó ég, Norman! - kiáltott fel Liwy izgatottan. - Ez valami kép!

Férje közelebb hajolt, azután felpillantott a köpcösre.

- Mi ez? Valami újfajta televízió?

Amaz megrázta a fejét, közben a nő lenyűgözve bámulta az üveglapot. Hirtelen férje felkarjába kapaszkodott.

- Norman! Mi vagyunk benne!

- Mi van?

- Nem látod? Ez a busz, amelyiken találkoztunk! Ott ülsz hátul abban a régi szövetkalapban, amit három éve dobtam ki. Épp felszállók Georgette-tel. Az a kövér nő kilépett a kocsni elé. Ott! Hát nem látod?!

- Ez valamiféle bűvész trükk - mormolta a férfi.

- De látod te is, nem? Hát ezért áll a dobozon, hogy „Mi lett volna, ha...”? Megmutatja, hogy mi lett volna, ha a busz nem farol ki...

Biztos volt benne, hogy jól látja. Nagyon izgatott lett az egésztől, de biztos volt benne, hogy azt látja, mi lett volna, ha...? Ahogy a tejüvegben megjelent képet nézte, a késő délutáni napsütés valamiképpen kifakult, és az utasok beszélgetéséből kiolvasztott mormolás is mintha halkulna.

Már mindenre emlékezett, ami azon a napon történt. Norman és Georgette ismerte egymást, és a fiú át akarta adni a helyét, amikor a busz kifarolt, ő visszaesett az ülésre, és Liwy az ölébe zuhant. Az egész egyszerre volt vicces és zavarba ejtő, de végül kiderült, hogy ezzel kezdődött a kapcsolatuk. Norman előbb próbálta lovagiasan kezelni a helyzetet, és Liwy annyira zavarban volt, hogy már nem is emlékezett, hogyan kezdtek el beszélgetni. Nem kellett, hogy Georgette bemutassa. Mire leszálltak a járműről, a férfi már azt is tudta, hogy hol dolgozik.

Eszébe jutott Georgette haragosan izzó tekintete, de közben próbált mosolyt erőltetni az arcára, és így szólt:

- Úgy tűnik, megtetszettél neki.

- Ne hülyéskedj már! - válaszolta ő. - Csak udvarias volt. De azért jóképű fickó, nem gondolod?

Alig hat hónap elteltével össze is házasodtak.

Erre megint itt ez a busz, benne Norman, Georgette és ő. Ahogy erre gondolt, a vonatkerekek sebes zakatolása és az utasok mormolása teljesen elhalt körülötte.

A busz rázkódása miatt meg kellett kapaszkodnia. Az előző megállónál szállt fel Georgette-tel.

Egyik lábáról a másikra helyezte egyensúlyát, hogy a negyven másik utassal együtt ő is felvegye a jármű monoton ritmusát.

- Valaki neked integet - mondta barátnőjének. - Ismered?

- Nekem? - Georgette szándékosan nem fordult meg, csak odapillantott a válla felett. Mesterségesen meghosszabbított szempillái megrebbentek. - Tényleg találkoztunk már valahol. Szerinted mit akarhat?

- Majd kiderítjük - válaszolta Liwy, és kissé gonoszakodónak érezte magát, ami kellemesnek bizonyult.

Georgette-ről köztudott volt, hogy szerette halmozni a fiúismerősöket, épp ezért mindig lehetett piszkálni ilyesmivel. Ez a srác egyébként is... érdekesnek tűnt.

Liwy eloldalazott az álló utasok vonala mellett, és barátnője minden lelkesedéstől mentesen követte. Épp

amikor a fiú székéhez ért, a busz csúnyán bedőlt egy kanyarban. A lány kétségbeesetten kapott a kapaszkodók felé, és épp csak elérte az egyiket az ujjai hegyével. Megtartotta magát, de egy ideig még fújtatott az ijedtségtől. Valamiért az imént még úgy tűnt, mintha egyetlen kapaszkodó sem lett volna elég közel. Egy megmagyarázhatatlan érzés azt mondta, hogy a természet minden törvényszerűsége szerint el kellett volna esnie.

A fiatalember rá sem nézett. Georgette-re mosolyogva felállt az ülésről. Lenyűgözően férfias szemöldöke egyszerre kölcsönzött neki intelligens és magabiztos külsőt. Liwy egy pillanat alatt eldöntötte, hogy határozottan tetszik neki a srác.

- Ó, hagyd csak! - mondta neki Georgette. - Két megálló, és leszállunk.

így tettek. Liwy csak a járdán kérdezett rá:

- Azt hittem, Sachhoz megyünk.

- Oda megyünk, csak el kell itt intéznem valamit. Nyugi, csak egy perc az egész!

-

- Következő állomás: Providence! - kiabálta a hangosbemondó. A vonat lassítani kezdett, és a múlt világa összehúzódott. A kis fickó még mindig mosolyogva nézte a párt.

A nő a férjéhez fordult, s kissé ijedten kérdezte:

- Te is ott voltál?

- Mi történt az idővel? - kérdezett vissza Norman. - Még nem érhetünk Providence-be! - Lepillantott a karórájára. - Azt hiszem, mégis... Nem is estél el! - fordult a feleségéhez.

- Akkor hát te is láttad? - Liwy összeráncolta a szemöldökét. - Hát, ez rá vall! Biztos vagyok benne, hogy Georgette-nek semmi dolga nem volt annál a megállónál azon kívül, hogy minket akadályozzon. Mióta ismerted Georgette-et?

- Nem régóta. Épp csak annyira ismertem, hogy megismertem, ha láttam, és felajánlottam a helyem.

Liwy ajkai legörbültek egy grimaszban.

Férje elvigyorodott.

- Nem lehetsz féltékeny egy majdnemre! Egyébként, mit számít? Épp eléggé felkeltetted az érdeklődésem, hogy kitaláljam, hogyan találkozhatnánk ismét.

- Még csak rám sem néztél!

- Nem nagyon volt rá lehetőségem.

- Akkor hogyan találkoztunk?

- Valahogy. Nem tudom, Azt viszont biztosan tudom, hogy ez egy elég buta vita.

Elhagyták Providence-t. Liwy gondolatai összevissza kavargtak. A kis fickó mintha kihallgatta volna elstutogott beszélgetésüket, és mosolyával mutatta, hogy érti, miről van szó.

- Többet is tud mutatni? - kérdezte tőle a nő.

- Várj! - szólt rá a férje. - Mit akarsz csinálni, Liwy?

- Látni akarom az esküvőnk napját. Mi lett volna, ha tényleg elkapom azt a kapaszkodót?

Norman láthatóan egyre nyugtalanabbá vált.

- Ez így nem fair! Nyilván nem ugyanazon a napon házasodtunk volna össze.

Azonban a felesége leintette.

- Meg tudja mutatni, Mr. Ha? - A kis fickó bólintott.

Az üvegtábla ismét életre kelt, halványan felizzott, majd újabb kép jelent meg benne, ahogy a fény egybegyűlt és színes alakokká sűrűsödött. Liwy halk orgonaszót hallott, pedig a forrását nem lelte volna meg a vonaton.

- Hát, ott vagyok... - mondta Norman némileg megkönnyebbülve. - Ez az esküvőnk. Elégedett vagy?

A vonat hangjai ismét elhalkultak, és Liwy utoljára a saját hangját hallotta a szerelvény belsejéből:

- Igen... De hol vagyok én?

Liwy hátul ült a padok egyikén. Egy ideig egyáltalán nem akart eljönni az esküvőre; az utóbbi hónapok során eltávolodott barátnőjétől, de nem tudta, miért. Egy közös ismerőstől hallotta, hogy megvolt az eljegyzés - és persze Normannel. Még mindig tisztán emlékezett arra a napra hat hónappal korábban, amikor először látta azt a fiút a buszon. Georgette nagyon gyorsan elhúzta a közeléből. Azóta többször is találkoztak, de Georgette folyton közéjük állt.

Ok nélkül neheztelt, a pasi sohasem volt az övé. Georgette mindig is szebbnek látszott, mint ő. A vőlegény pedig tényleg jóképű, gondolta.

Szomorúnak és kiüresedettnek érezte magát, mintha valami kisiklott volna az életében... valami, amit nem tudott megfogalmazni. Georgette úgy vonult végig a padok között, mintha észre sem vette volna. Liwy

korábban elkapta Norman tekintetét, és rámosolygott. Úgy látta, hogy a férfi viszonzta mosolyát.

A hangok mintha nagy-nagy távolságból úsztak volna oda hozzá:

- Ezennel férjnek és...

Ismét a vonat zajai vették körül. Egy nő ment el az ülések között, kisfiát terelte vissza a helyére. A koci közepe táján négy serdülő leányzó ült, újra meg újra lányos kacagás hallatszott felőlük. Egy kalauz sietett el mellettük valamely rejtélyes célt hajszolva.

Liwy megdöbbenően tudatában volt a környezetének.

Ült a vonaton, mereven előrenézett, közben odakint a fák dühös, zöld fallá olvadtak össze, amely előtt telefonpóznák galoppoztak el.

- Vele házasodtál össze! - mondta hitetlenkedve.

A férfi csak nézte egy ideig, azután szája egyik sarka enyhén felfelé húzódott.

- Egyáltalán nem így történt, Olivia - mondta könnyedén. - Még mindig a feleségem vagy. Te is tudod. Csak gondoldj vissza egy kicsit!

A nő odafordult.

- Igen, összeházasodtunk... mert az öledbe estem a buszon. Ha nem így történt volna, akkor Georgette-et vetted volna feleségül. Ha ő nem akart volna hozzád menni, akkor valaki mást. Bárkivel összeházasodtál volna! Ennyit a te kirakó- darabkáidról!

- Átkozott legyek! - mormolta Norman lassan, miközben mindkét kézzel zavartan lesimogatta a haját a füle mögött, ahol az hajlamos volt kissé felgöndörödni. Egy pillanatig úgy nézett ki, mintha a fejét akarná egyben tartani. - Ide figyelj, Liwy! - mondta ezután. - Túl sok jelentőséget tulajdonítasz egy ostoba bűvésztükknek. Nem okolhatsz olyasmért, amit nem is tettem meg!

- Megtetted volna.

- Honnan tudod?

- Láttam.

- Azt hiszem, én csak valamiféle hipnotizörtükköt láttam. - Hirtelen harag költözött a hangjába, ahogy a velük szemben ülő kis fickóhoz fordult:

- Menjen a fenébe, Mr. Ha, vagy legyen bármi is a neve! Hagyjon minket békén! Nem akarjuk, hogy itt legyen! Szedje a cókómókját, mielőtt kihajítom az ablakon a kis trükkös szerkezetét, meg utána magát is!

Liwy belekapaszkodott a férje felkarjába.

- Hagyd abba! Hagyd abba! Tömött vonaton vagyunk!

A köpcös alak, amennyire csak bírt, behúzódott az ülése távolabbi sarkába, és védelmezően magához húzta kis fekete dobozát is. Norman hosszan nézett rá, azután feleségére pillantott, végül az idős hölgyre, aki kétségtelen rosszállással figyelte Őt a túlsó ülésorból.

Elvörösödött, és legszívesebben visszaszívta volna az iménti kirohanását. Ezután fagyos csendben utaztak Új-Londonig, és még tovább.

Felesége semmit sem mondott. Kifelé bámult az ablakon, de csak az üveget látta maga előtt.

- Kérlek, Liwy, válaszolj! - mondta ismét a férfi.

- Mit akarsz? - kérdezte a nő tompán.

- Az egésznek semmi értelme! - válaszolt Norman. - Fogalmam sincs, hogy csinálta ez a fickó itt, de még ha tényleg láttunk valamit, akkor sem vagy igazságos velem. Miért állnánk meg itt? Tegyük fel, hogy tényleg összeházasodom Georgette-tel. Szerinted akkor te egyedül maradtál volna? Amennyit erről tudok, akár már akkor is férjnél lehattél volna, amikor én feleségül vettem Georgette-et. Lehet, hogy éppen emiatt választottam őt.

- Nem voltam házas.

- Honnan tudod?

- Tudtam volna róla. Tudom, mit gondoltam az esküvőn.

- Akkor megházasodhattál, akár a következő évben is.

Olivia egyre dühösebben beszélt. Az a tény sem csillapította le, hogy tudata józan része lármázva tiltakozott a haragja ellen. Mi több, ez csak még jobban felingerelte.

- Ha úgy lett volna, akkor ahhoz neked biztosan nem lenne semmi közöd!

- Persze, hogy nem! Viszont rámutat a lényegre. Arra, hogy a valóságban senkit sem lehet azért hibáztatni, hogy „mi lett volna, ha”.

Liwy orrcimpái megremegtek, de nem válaszolt,

Norman folytatta:

- Emlékszel arra, amikor tavalyelőtt Winnie lakásán szilvesztereztünk?

- Hogy is felejthetném el! Egy egész korsó alkoholt öntöttél rám!
- Nem ez a lényeg, és egyébként sem volt több egy koktélospohárnál. Arra próbálok kilyukadni, hogy Winnie a legjobb barátod, és már azelőtt is rég az volt, hogy hozzám jöttél feleségül.

- Mi akarsz ezzel?

- Georgette is jó barátságban volt veled, ugye?

- Igen.

- Rendben. Ez azt jelenti, hogy te és Georgette odamehettetek szilveszterezni attól függetlenül is, hogy melyikőtökkel házasodom össze. A személyemnek semmi köze a jelenlétetekhez. Nézzük meg, hogyan alakult volna az az este, ha Georgette-et veszem feleségül. Biztos vagyok benne, hogy a vőlegényeddel vagy a férjeddal jöttél volna el.

A nő habozott. Őszintén tartott tőle, hogy mi derülhet ki.

- Nem mered vállalni a kockázatot? - kérdezte a férje.

Természetesen ez döntésre készítette a nőt. Dühösen vágott vissza:

- Egyáltalán nem erről van szó! Nagyon is remélem, hogy ott lesz a férjem! Nem lett volna rá okom, hogy epekedjek utánad. És látni akarom, hogy mi történik, ha Georgette-et öntöd le. Jól ismerem. Biztos vagyok benne, hogy nyilvánosan lehordott volna. Akkor talán majd látsz valami különbséget a kirakódarabkák között!

- Előrefordult, és dacosan keresztbe tette a karját a mellkasa előtt.

Norman a kis fickóra nézett, de semmit sem kellett mondania. Az üvegtábla már a köpcös férfi térdén állt és feléjük nézett. A nap ferdén sütött be nyugat felől, rózsaszínnel árnyalta a habszerű, őszfehér haj keretet a kopasz koponyatető körül.

- Kész? - kérdezte a férj feszülten.

Felesége bólintott, és a vonat zakatolása ismét elhalkult körülöttük.

Liwy a hidegtől kissé kipirosodva állt az ajtóban. Épp csak levette a kabátját a rá- hullott hópelyhekkel együtt, és csupasz karjai még lázadtak a levegő érintése ellen.

Saját „Boldog Új Évet” kívánságaival fogadta a bentről jövő köszöntéseket. Igencsak fel kellett emelnie a hangját, hogy túlkiabálja a rádiót, de Georgette áthatóan éles tónusának ez nem jelentett gondot. Barátnője elébe jött. Hetek óta nem találkozott sem vele, sem a férjével.

Georgette egy nemrégiben kimódolt gesztussal kérdően megemelte egyik szemöldökét.

- Egyedül jöttél, Olivia? - Tekintete körbelövődözte, azután ismét rajta állapodott meg.

- Dick valószínűleg később jön - válaszolta a lány közömbösen. - Valamit még el kell intéznie előbb. - Közömbösnek is érezte magát.

Georgette vékonyan elmosolyodott.

- Nos, Norman itt van, úgyhogy nem leszel magányos, drágám. Legalábbis, korábban úgy tűnt, hogy ez a változat is megfelel.

Épp csak kimondta a nevét, férje előbukkant a konyhából egy koktélospohárral a kezében. A jégkockák minden lépésnél halkán nekikoccantak a pohár oldalának.

- Minden csendháborító, rendszerellenes lázadó álljon sorba, hogy a keverékem kihozza belőle az igazi lázadást! Nicsak, Liwy!

Vigyorogva ment oda, hogy üdvözlje.

- Hová tűntél mostanában? Olyan, mintha nem találkoztunk volna már vagy húsz éve. Mi történt? Talán Dick nem engedi, hogy találkozz a barátaiddal?

- Kérek még, Norman! - csattant fel Georgette élesen.

- Mindjárt hozom! - válaszolta a férj anélkül, hogy a feleségére pillantott volna.

- Te is kérsz, Liwy? Hozzak egy pohárral? - Visszafordult a konyha felé, és minden egyszerre történt.

- Vigyázz! - kiáltott fel Olivia. Érezte, hogy meg fog történni, halványan azt is érezte, hogy mindez mintha már megtörtént volna egyszer, de a kínos pillanat kérlelhetetlenül eljön újra. A férfi sarka beleakadt a szőnyeg szélébe, és ahogy Norman próbálta visszanyerni az egyensúlyát, a pohár kiesett a kezéből. Mintha maga a koktél akart volna elszökni, ki ugrani és jéghidegen elborítani Olivíát válltól derékig.

Csak állt ott tátva maradt szájjal. A hangok eltompultak körülötte és néhány tűrhetetlen pillanatig hiábavalóan próbálta lesöpörgetni a ruháját, miközben Norman egyre magasabb hangon csak azt ismételte:

- A francba! A francba!

- Ajjaj, Liwy! - jegyezte meg Georgette hűvösen. - Remélem, nem került túl sokba az a blúz!

A lány elmenekült. A következő pillanatban már a hálószobában találta magát, amely legalább üres volt és viszonylag csendes. Az éjjeliszekrényen álló lámpa fényénél az ágyra dobott kabátok közé túrt, kereste a sajátját.

Norman lépett be mögötte.

- Nézd, Liwy, ne is figyelj oda arra, amiket mond! - szabadkozott. - Tényleg nagyon sajnálom! Kifizetem...
 - Semmi baj, nem a te hibád - fojtotta belé a nő a szót, közben akaratlanul is sebesen pislogni kezdett és nem mert a férfira nézni. - Hazamegyek, és átöltözöm.
 - Visszajössz még?
 - Nem tudom. Nem hiszem.
 - Nézd, Liwy... - Meleg keze a lány vállához ért...
- Olivia úgy érezte, mintha valami elszakadt volna - mintha óriási, erős pókháló szálai közül ragadták volna ki, és...

...és ismét a vonaton ült.

Valami baj lett az idővel, amikor odabent... az üvegben volt. Már erősen alkonyodott. A vonatban felkapcsolták a világítást. Nem számított. A nőt lefoglalták a bensőjét marcangoló érzések.

Norman a szemét dörzsölte jobbja hüvelyk- és mutatóujjával.

- Mi történt?
- Hirtelen vége lett - mondta Liwy halkan.
- Hamarosan New Havenbe érünk. - A férfi nyugtalannak tűnt. Az órájára nézett, és megrázta a fejét.
- Rám öntötted - jegyezte meg a felesége csodálkozva.
- Akárcsak a valóságban.
- A valóságban akkor már a feleséged voltam. Ezúttal Georgette-re kellett volna ráborítanod az italt, Hát nem különös? - Azonban közben azon gondolkodott, miért ment utána a férfi a hálószobába? És az érintésén, ahogy a vállára tette a kezét...

Felnézett a férfira, és nem bírta megállni, hogy ne mondja elégedetten:

- Látod? Nem házasodtam meg.
- Valóban. Dick Reinhardt-tal jártál volna?
- Igen.
- De nem akartál hozzámenni feleségül, ugye, Liwy?

- Csalt nem féltékeny vagy?

Norman zavarodottnak tűnt.

- Kire? Vagy inkább mire? Egy üvegtáblára? Persze, hogy nem!

- Nem hiszem, hogy hozzámentem volna.

Férje így folytatta:

- Tudod, araikor véget ért, azt kívántam, bárcsak folytathattuk volna. Azt hiszem, épp történt volna valami... - Elhallgatott, azután vonakodva tette hozzá: - Olyan volt, mintha senki mást nem követtem volna a kabátokhoz.
- Még Georgette-et sem?
- Nem kell hinned nekem, de Georgette egyetlen pillanatra sem jutott eszembe.
- Lehet, hogy mégis elhiszem. - Ismét a férfira pillantott. - Buta voltam, Norman, csak... csak éljük az életünket, és ne játszadozzunk azzal, hogy mi lehetett volna másképpen.

Ám férje izgatottan fogta meg a kezét,

- Ne, Liwy! Csak még egyszer, utoljára! Nézzük meg, mit csinálnánk most! Mit csinálnánk ugyanebben a percben, ha mégis Georgette-et vettem volna el!

Olivia megijedt a gondolattól.

- Inkább ne, Norman! - Eszébe jutott a férje tekintete, ahogy ott rejlett benne a pajkos mosoly, amikor mintegy „véletlenül” leöntötte a blúzáat. Ahogy figyelemre sem méltatta a mellette álló Georgette-et* Nem akarta tudni, mi történt ezután. Csak élni akarta az életét. Egy jó életet.

New Haven jött és ment.

- Szeretném megpróbálni - jegyezte meg Norman.
- Ha nagyon akarod... - mondta Liwy. Időközben elhatározta, hogy nem számít, mit fognak látni. Semmi sem számít. Odanyúlt, és belekarolt férjébe, magához húzta, ölelte, közben arra gondolt, hogy senki és semmi nem veheti el tőle a férfit.

Norman a kis fickóhoz fordult:

- Kérem, állítsa fel újra a szerkezetet!

A sárgás fényben lassabbnak tűnt a folyamat. Végül a tejüveg felülete finoman kitisztult, ahogy észlelhetetlen szellő mossa szét a felhőket a ragyogóan kék égen.

- Valami baj van - suttogta Norman. - Csak kettőnket mutatja. Pont itt, ahol vagyunk.

Igaza volt: két kis alakot láttak, amint egy vonatkocsi végében ültek a négyes ülésen. A kép egyre közeledett,

mintha maguk is belemerültek volna. Norman hangja valahonnan a távolból szólt:

- Hátral van egy törött ablak. Ugyanúgy, mint...

Olivia hihetetlenül boldog volt.

- Bárcsak már New Yorkban lennénk! - mondta ki a gondolatát.

- Már egy órát sem kell várnod, kedvesem - válaszolt a férje. Azután még hozzátette: - Azt hiszem, most meg foglak csókolni... - Máris mozdult, hogy valóra váltsa kijelentését,

- Ne itt, Norman! Nézzek minket!

A férfi ismét hátradőlt.

- Taxival kellett volna jönnünk.

- Bostonból New Yorkba?

- Persze. A társaság hiánya miatt megérte volna.

Liwy felnevetett,

- Olyan vicces vagy, amikor eljátszod ezt a heveséget!

- Nemcsak eljátszom - felelte Norman kissé elkomorodva. - Nem csak erről az egy óráról van szó. Úgy érzem, mintha öt éve nem tartottalak volna a karomban.

- Én is hasonlóképp érzek.

- Miért nem veled találkoztam előbb? Időpocsékolás volt az egész.

- Szegény Georgette! - sóhajtott fel Olivia.

Norman türelmetlenül legyintett.

- Ne sajnáld! Egyáltalán nem működött a dolog. Örült, hogy megszabadult tőlem.

- Tudom. Éppen ezért mondtam, hogy „Szegény Georgette!” Sajnálom, mert nem értékelte, amije volt.

- Hát, remélem, te nem esel ebbe a hibába - jegyezte meg a férfi vigyorogva. - Mert, ugye, roppantul becsülsz és végtelenül értékeled, amid van? Remélem, legalább feleannyira, mint én.

- Különben tőlem is elvász?

- Csak a testemen keresztül - válaszolta Norman.

- Az egész olyan különös - váltott témát Liwy. - Egyfolytában csak ezen gondolkodom. Mi lett volna, ha nem öntöd rám a koktélt szilveszterkor? Akkor nem követhetnél volna a kabátokhoz, nem tudtad volna elmondani, és én sohasem tudom meg. Minden máshogy lett volna...

- Ugyan már! Minden ugyanígy lett volna. Beszélhettünk volna egy másik alkalommal.

- Lehet... - mormolta maga elé Olivia.

A két vonat keltette zajok egymásba olvadtak. Odakint egy város fényei szikráztak, és már kezdték érezni New York hangulatát. A kocsiban az utasok nyüzsögve szedték össze a csomagjaikat, leszálláshoz készülődtek.

Liwy maga volt a nyugalom szigete a zürzavarban, amíg férje meg nem érintette a vállát,

A lány felpillantott rá.

- Végül mégiscsak Összeillenek azok a darabkák.

- Igen... - Norman ennyit válaszolt.

A nő megfogta a kezét.

- Nem volt jó. Csak ugyanaz. Nagyot tévedtem. Azt hittem, csak mert itt vagyunk egymásnak, minden lehetséges módon itt vagyunk egymásnak. De valójában semmi közünk a többi lehetőséghez. Ez a mostani épp elegendő. Érted?

Amaz csak bólintott.

Liwy folytatta:

- Millió másik „mi lett volna, ha” van még. Nem akarom tudni, hogy mi történt velük. Soha többé nem akarok azon gondolkodni, hogy mi lett volna, ha...

- Nyugodj meg, kedvesem! - csitította Norman. - Itt a kabátod! - Felnyúlt a bőröndökért.

Hirtelen a felesége riadtan kérdezte:

- Hová lett Mr. Ha'?

Norman is a velük szemben üresen álló ülésre pillantott, azután végignézték a kocsin.

- Lehet, hogy átment egy másik vagonba - tűnődött a férfi.

- De miért? Biztosan nem hagyta volna itt a kalapját! - A nő lehajolt, hogy felvegye a fejfedőt.

- A kalapját? - kérdezte Norman.

Liwy ujjal csak a sem mii fogták meg, ahogy egy árnyék felé nyúlt.

- Az előbb még itt volt! - mondta meglepetten a nő. - Majdnem megfogtam! Ó, Norman, mi lett volna, ha...

Férje az ajkához emelte egyik mutatóujját:

- Csst, kedves!

- Bocsáss meg! Várj, segítek! - Azzal Olivia is felállt, hogy együtt vegyék le a bőröndöket.

A vonat berohant a Park Avenue alatt húzódó alagútba, és a kerekek zakatolása éktelenül hangos zajjá változott.

(Habony Gábor)